

РЕЦЕНЗИЯ

от доц. д-р Величко Иванов Панайотов, СУ, „Св. Кл. Охридски“,
член на научно жури в конкурс за присъждане на научното звание
„доцент“ по направление 2.1 Филология (славянска филология) - теория
на превода, обявен в ДВ, бр. 9 от 2.02. 2016 г.

Обща характеристика на кандидатите

В настоящия конкурс са подали документи за участие двама кандидати: започвам представянето им по азбучен ред: гл. ас. д-р Йорданка Атанасова Трифонова с хабилитационен труд „От своя зов аз слушам ек... Чешки и словашки прочити на Яворовата лирика“.С, 2016 г. и гл. ас. д-р Радост Ангелова Железарова, представяща хабилитационен труд със заглавие „Лингвистични проблеми и грешки в превода от славянски езици на български“, С. 2016.

Двете кандидатки са представили комплект документи, които включват необходимите за процедурата, като автобиография, хабилитационен труд, списък с публикации.

Кандидат N 1 гл. ас. д-р Йорданка Атанасова Трифонова е завършила славянска филология, профил бохемистика през 1975 г. в СУ „Св. Климент Охридски“. Започва редовна аспирантура в Секцията по славянско езикознание към Института за Български език на БАН през 1978 г., но защитата на подготвяния труд се отлага във времето и защитава дисертация като свободен докторант към Катедрата по славянско езикознание на СУ през 2012 г. с тема „Динамика в българската и чешката депроприална система в края на 20 век“.

От 1981 до 1993 г. работи в Секцията по славянско езикознание на БАН при Института за български език. От 1981 до 2014 г. е хоноруван преподавател в СУ „Св. Климент Охридски“, в Катедрата по славянско езикознание. От 2014 г. досега е гл. ас. по чешки език в същата катедра. Член е на Съюза на преводачите и на „Бохемия клуб“.

За процедурата тя е представила една монография и списък с 27 публикации на студии и статии, три участия в речници и 4 участия в учебни помагала, 17 участия в конференции с доклади в периода 1998 – 2014 г. Към

справката за своята научна активност тя е приложила редица свои художествени преводи и редакции на преводи. Трябва да отбележа, че начинът на представяне на списъка с публикации не улеснява възприемането им за рецензента, защото те са номерирани общо, без да е ясно кои точно са свързани с настоящата процедура.

Кандидат N 2

Втората кандидатка (гл. ас. д-р Радост Ангелова Железарова) е завършила славянска филология в Софийския университет през 1990 г. През 2003 г. защитава докторат по славянски езици с дисертация на тема „Прояви на лексикална асиметрия между българския и чешкия език“.

От 2007 г. е главен асистент в Катедрата по славянско езикознание, където води лекционния курс *Теория и практика на превода*, часове по практически чешки език, *Техника на филологическата работа*, конферентен превод в зала от и на славянски езици.

От 1991 до 2007 г. е редактор-уредник в сп. „Съпоставително езикознание“, а от 2008 г. досега е отговорен секретар в същото списание. Член е на редколегията на сп. „Хомо Бохемикус“ през периода 2001 – 2004 г.

Специализирала е няколко пъти в Карловия университет в Прага и в университета „Ян Палацки“, Оломоуц, в университета Вроцлав в Полша, в университета „Ян Амос Коменски“, Братислава и др. Член на университетско сдружение на бохемистите.

За процедурата тя е представила една монография, 16 студии и статии 23 участия в конференции с доклади от 1994 до 2015 г., рецензии, редакция на научни текстове и свои художествени преводи.

От представената документация е видно, че и двете кандидатки имат необходимия преподавателски и квалификационен опит и законовите основания за участие в обявения конкурс.

Оценка на хабилитационни трудове

Конкретните параметри на хабилитационния труд на д-р **Й. Трифонова** са следните: той съдържа *Увод* (5-7); три глави *I. Чешките и словашките прочити на Яворов във времето* (9-55); *II. «Единствената» книга на Яворов и отгласите ѝ* (56-83); *III. Гласът на Яворов и ехото на преводачите* (84-136); *Заключение* (137-138); *Приложение: Хронологически списък на преводите на П.К. Яворов на чешки език* 395, (139-141) и *Цитирана литература* (142-151). Във всяка от главите са обособени по няколко микротеме (2 в първата, 6 във втората и 4 в третата), които открояват различни акценти в изследователския интерес на авторката.

В **увода** Й. Трифонова изяснява мотивацията си за избор на тема, като посочва четири причини, подтикнали я да напише текста: 1)преводаческото любопитство; 2)наличието лингвистичен и културологичен аспект на превода на поезия; 3)актуалността и емоционалният заряд на Яворовата лирика и 4)обособяване на лавинообразно нарасналите нейни преводи в самостоятелен обект на изследване в рамките на яворознанието. Тук авторката описва накратко текстурата на целия труд, подчертавайки важността на понятията *прочит* и *глас*, които са ключови и структуроопределящи за цялостния текст на изследването. В съзвучие с тезата на И. Ликоманова за художествения превод като «...холистичен прочит на оригиналния текст» (Ликоманова 2006:9) Трифонова разглежда преводите на Яворовата поезия като нейни прочити. По отношение на методологията без допълнителни пояснения авторката заявява, че «изследването е лингвистично и културно-историческо» (с.7), като в последвалите изречения аргументира избора на преводи в два славянски езика със схващането на Я. Кошка, че преводът е невъзможен без сравняване.

Първа глава е насочена към прочитите на Яворовата поезия от нейните чешки и словашки преводачи. Обособени са две подчасти — *Хронологията* и *Преводачът на Яворов*. Първата подчаст проследява чешките и словашките преводи на Яворов през годините, по същество това е и една пълна инвентаризация на тези преводи, включваща както репрезентативните преводи на Я. Урбанкова, Д. Хронкова, Л. Кроужилова и Ян Кошка, така и труднодостъпни преводачески опити на Зденек Броман, Фр. Кожик или Иржи Шотола. Изнесената в тук (с.11-12) фактология е ценна с това, че коригира представата за първите преводи на Яворов. Първото по-цялостно представяне на Яворовата лирика е на чешки, а не на руски. Във втората подчаст

Преводачът на Яворов въз основа на споделени от отделни преводачи факти се прави опит за изграждане на обобщен образ на преводача на Яворов в Чехия и Словакия и ролята му за преводната рецепция на Яворов в литературите на двете страни.

Във **втората глава** вниманието е насочено към представителната, каноничната по замисъла на Яворов книга *Подир сенките на облаците* 1914. Тук се проследяват различните интерпретации за жанра на книгата в българската литературна наука (сборник, стихосбирка, антология), а авторката заявява, че се придържа към схващането за антологичния характер на книгата, мотивирайки се със «заличаването на пространствените и естетическите граници в текста». (с.59). Впоследвалите микротеме на преден план излизат заглавието като авторово послание у Яворов, композицията на ПСО 1914 в съпоставка с ПСО 1910 и средствата за превод-прочит на Яворовите поетични произведения. При тези свои съпоставки авторката е извела ценни наблюдения за загубите и изместванията при художествения превод (Яворов като социален, фолклорен, любовен поет в по-ранната рецепция в Чехия). От направения преглед на различни Яворови преводачи за най-балансиран в представянето на българския поет авторката смята словашкият преводач Ян Кошка(с.75).

Над 90% от **трета глава** са посветени на графиката на Яворовия текст и преводаческите решения. Тук замисълът е да се сравни графиката в оригиналния текст и в преводите. Опирайки се на схващанията на Ю. Лотман за «графика на ритмо-синтактичната интонация (паузи, разположение на стиховете) и графика на лексикалната интонация (шрифтовете)» (Лотман 1970:71) д-р Трифонова въвежда понятието *графика на поетическия текст* в случаите, когато графичното оформление цели художествено въздействие, а графичните особености в поезията на Яворов тя в съзвучие с Лотман смята за съзнателно отклонение от графичната норма с естетическа функция. Тази характерна особеност на Яворовото творчество е анализирана изключително пространно с множество примери и представлява принос към теорията и историята на българската литература.

С примери от преводи на Л. Кроужилова и Я. Кошка върху около три страници са представени преводачески решения по отношение на лексиката, а последвалите малко над две страници засягат синтактичните особености при

Яворов и в преводите на Урбанова — Хранкова, Л. Кроужилова и Я. Кошка. Най-голяма близост с оригинала авторката констатира при Я. Кошка

В **заключението** накратко са очертани още веднъж времевите рамки и числовото изражение в преводите на Яворов. За период от 100 г. Българският поет е представян шест пъти на чешки и два пъти на словашки, като особеност на словашката преводна рецепция е, че преводите са предхождани от критически текстове. Друга забелязана от Трифонова отлика е изградената за Яворов представа в съответната литература: докато за чехите той е фолкорен, социален и любовен поет, докато за словашките литератори творчеството на Яворов е основата на българския модернизъм и символизъм.

Приложението *Чешки преводи на стихотворенията на П. К. Яворов (хронологичен списък)* съдържа 21 библиографски единици и е ценен справочник за изследователите. *Цитираната литература* включва 92 библиографски източника.

Представеният труд притежава редица положителни страни и очевидно е дело на опитен изследовател, който дълго време е работил по темата и е направил ценни приноси. Демонстрирано е владение на научния стил. За съжаление обаче към цялостния текст могат да се отправят и някои сериозни критики. Задължителните за научен труд атрибути като предмет, цел и задачи, методология на изследването не са ясно формулирани и открити. Една от най-сериозните слабости е липса на баланс в организацията на цялостния текст: уводът и заключението са с почти символичен обем, но най-драстичният дисбаланс е в трета глава, където замислената вероятно като микротема подчаст за графиката на Яворовия текст е обсебила почти цялото текстово пространство без достатъчно основания. Освен това на преводаческите решения по отношение на графиката, които би трябвало да са гръбнакът в тази глава, са отделени едва 2 страници а на самото графично оформление у Яворов, което ту би трябвало да е просто изходна точка за транслатологичен анализ, са посветени цели 43 страници. Впечатлението за непремереност се задълбочава и от оскъдния обем на другите дв подчасти за лексикалните особености (три страници и половина) и за синтактичните особености (2 с.).

Друга слабост на труда е наличието на немалко грешки от различен характер, които лесно можеха да се изчистят след евентуално предварително обсъждане. В повечето случаи става въпрос за механични грешки, които не

влият върху възприемането на текста (напр. на стр. 15, 21, 27, 31, 80), правописни грешки в словашки примери (с.31, 70) понякога имат комичен ефект (в бележка под линия преводачът Асен Лещов е «омъжен за чехкиня», с. 36). На места обаче се срещат и фактологични несъответствия. Например на стр. 23 при прегледа на чешките представления на Яворов се посочва «Следващата по-голяма публикация на нови стихотворения на Яворов на чешки е антологията *Bulharská poezie XX století* (Praha: Odeon 1983).» И веднага в следващия абзац се твърди «Нови преводи на Яворов на чешки се появяват след почти трийсетгодишно??? прекъсване. През пролетта на 1997 г. пражкото издателство Euroslavica публикува двуезичната стихосбирка *Pejo Javorov. V bdění a ve snu. (Пејо Яворов. Насън и наяве)* ». За същата близо трийсетгодишна дистанция се настоява в три страници по-късно (с.26). Вероятно се има предвид времето между 1964 г., когато излиза стихосбирката *Nežiju — hořím* на Я. Урбанкова и Д. Хронкова, но в изданието от 1983 г. също се говори за нови стихотворения на Яворов на чешки. Обикновено авторката употребява името *Дана*, когато говори за една от споменатите по-горе чешки преводачки (с. 23, 48 и др.), но на стр. 40 е изпозван антропонимът *Дануше*, което може да подведе българския читател, че стаява въпрос за друг преводач. Би трябвало да се уеднакви и употребата на името Людмила / Лудмила по отношение на преводачката Людмила Кроужилова. Самата тя е адаптирала на български името си с варианта Людмила и това е достатъчно основание за употреба именно на този вариант.

Други публикации

Сред останалите студии и статии, с които Й. Трифонова участва в конкурса преобладават теоретични разработки прилагачи съпоставителния метод преди всичко към чешки и български езиков материал. Научните приноси в тях са безспорни и значими, но в голямата си част не са тясно свързани с настоящия конкурс. Такава връзка има при двете студии и трите статии, ориентирани към теорията на превода. Студията *Чешки и словашки преводи на поезията на П.К. Яворов и Яворов на чешки* присъстват в преработен вид в хабилитационния труд на авторката, те бележат началото в изследванията на авторката върху чешката преводна рецепция на Яворов. В студията *Наблюдения върху официалния поетически език на тоталитаризма* се проучват преводите на трите антологии на българската поезия през периода 1944-1989.

Приложен е глотометричен подход с интересни за стилистиката и социолингвистиката резултати. В статията *За границите на метафорите в поезията* въз основа на схващанията на чешкия литературен структуралист Ян Мукаржовски се съпоставят оригиналът на поемата *Едисон* на Витезслав Незвал и българският превод на Григор Ленков, като се установява, че в преводните еквиваленти на Ленков се превеждт именно скритите денотати на оригинала, а не думите. Статията *За превода на урбаноними* предлага нов нов поглед върху превода на урбаноними като процес на транссинтактизация.

Представеното от гл.ас. д-р Радост Железарова изследване *Лингвистични проблеми и грешки в превода от славянски езици на български* е с обем от 171 страници и съдържа *Увод* (5-8), единадесет глави, представящи отделните зони на изследователски интерес (9-151), *Заключение* (152-156), *Източници за емпиричния материал* (157-158) и *Библиография* (159-171).

В **Увода** авторката обяснява породилия се интерес към темата с многобройните прояви на интерференция, междуезикова омонимия, буквализъм в превода, които среща и събира в преподавателската и редакторската си дейност през годините, в резултат на което постепенно се формира и обектът на представеното изследване, а именно «грешките в преводната художествена литература от някои славянски езици на български.» Ясно формулирана е **задачата** на изследването и две негови цели. За задача на работата си Р. Железарова определя събиране и представяне на гледни точки за интерференцията, междуезиковата омонимия, лъжливите приятели на преводача, буквалния превод; обобщаване на основните достижения в областта; излагане на собствена позиция за грешките в превода. За една от основните си цели Железарова посочва очертаване същността на преводаческите грешки и зависимостта им от вътрешни и външни фактори влияещи върху самия процес на превода и неговите резултати. Друга основна цел, която си поставя, е да фокусира вниманието върху съществуващите отклонения и грешки в преводите между някои от славянските езици и да потърси причините за най-типичните грешки. За постигането на целите авторката заявява, че ще се опира на **сравнително-типологичния метод** на анализ. Поставя си и някои **конкретни задачи**: да се открият характерни особености при неточен превод от чешки, словашки и руски на български език; да се представят основните причини за

появата на грешки в преводи от чешки, словашки и руски на български език; да се направи съпоставителен анализ на основните зависимости при появата на грешки. За **предмет** на изследване в рецензирания труд са определени публикувани преводи на художествени произведения (основно от чешки и словашки на български език) от началото на ХХІ в., но също и от други славянски езици (руски, полски, сръбски, украински).

Тъй като обемът на настоящата рецензия ограничава пространствено описанието на целия труд, ще набележа само най-общо звената на текстовата структура. В главата **НЯКОИ АСПЕКТИ ОТ ТЕОРИЯТА И ПРАКТИКАТА НА ПРЕВОДА** се описва художественият превод, изтъкват се специфични негови черти с позоваване на авторитети на Умберто Еко и Марина Врина-Николов, Искра Ликоманова, Комисаров и др., открояват се грешките, наблюдавани при превод (напр. М. Киршова). Във **втората** глава **ГРЕШКИ В ХУДОЖЕСТВЕНИЯ СЛАВЯНО-БЪЛГАРСКИ ПРЕВОД** се извеждат на преден план грешки, които обикновено се подценяват, а имат по-висока фреквентност от проблемите, свързани с безеквивалентната лексика. Става въпрос за несполучливия избор измежду различни значения. Описват се и др. типове грешки каквито са преводът на понятия без аналог в българската действителност; буквален превод и/или използване на заемки, „лъжливите приятели на преводача” при предаване на интернационализми и пр.

Илюстративният материал е достатъчно пълно. В **следващите** глави се заостря вниманието върху отделни проблемни зони. В главата **ЗА ЛЪЖЛИВИТЕ ПРИЯТЕЛИ НА ПРЕВОДАЧА ИЛИ Т. НАР. ПСЕВДООМОНИМИ** това е междуезиковата омонимия, предизвикваща шум в комуникацията; в главата **ИНТЕРФЕРЕНЦИЯ В ПРЕВОДА ОТ РАЗЛИЧНИ СЛАВЯНСКИ ЕЗИЦИ НА БЪЛГАРСКИ** различните типове интерференция са разгледани по езикови равнища (синтактична, морфологична, словообразователна и лексикална); Наблюденията в настоящата глава проследяват проявите на чешко-българска, словашко-българска, руско-българска интерференция в някои художествени текстове от последните десетина години. Тук е особено приноста богатата екземплификация за всяко от езиковите равнища на интерференция. **Петата** глава **„СЛОВОТВОРЧЕСТВО” ИЛИ БУКВАЛЕН ПРЕВОД** убедително показва необходимостта от постигането на баланс между тези два подхода. Множеството примери на неточен превод (напр. *телодържание*, *козлодрани*,

шушнене на събличащи се дрехи), приведени в главата, целят достигане на премереност както в сътворяването на нови думи, така и ефективност в преодоляването на буквализма. В **шестата** глава са обобщени **ДРУГИ НЕТОЧНОСТИ И НЕСЪОТВЕТСТВИЯ В ПРЕВОДА ОТ СЛАВЯНСКИ ЕЗИЦИ НА БЪЛГАРСКИ**. Тук са обособени следните типове неточности: **Добавяне на текст като пояснение**, без това да е необходимо; **изпускане на текст** поради некоректност или неразбиране; **разколебаване** в правилата и употребата на **частицата най-** (*Казвам, че най-любимата чешка кола е шкодата...*); **повторения** (*Измъкнах телефона си да прослушам съобщенията си.*); **натрупване на множество служебни думи**; **неправилно предаване на смисъла в превода, поради неразбиране на оригинала** (*Чувай, какво криеш под дрехите? (слов. Počuvaj, čo to máš za šaty?) (MX 2012, 67)*); неадекватни бележки под линия.

На друго негативно явление при превод е посветена следващата глава **НЕПРАВИЛНА ЛЕКСИКАЛНА СЪЧЕТАЕМОСТ В ПРЕВОДИТЕ ОТ СЛАВЯНСКИ ЕЗИЦИ НА БЪЛГАРСКИ**. Тук са представени множество гледни точки, като в съзвучие авторитетите препоръката на авторката е да се следват принципите а езикова икономия в стремеж към по-стегнат изказ. Представени са отново много примери, повечето от които сполучливи (*Оглеждаше се в пресните локви, в които плаваха жълти листа. - пресни зеленчуци, пресен сняг, но не и пресни локви корабите плават, но листата в локвите – плуват*). Отделни случаи обаче не са безспорни. (*Спарта получи гол в. вкараха гол на Спарта*). Друг негативен фактор върху качеството на превода са езиковите несъответствия между системите на изходния и целевия език. На това явление е посветена следващата глава **ГРАМАТИЧНА И ЛЕКСИКАЛНА АСИМЕТРИЯ В СЛАВЯНО-СЛАВЯНСКИТЕ ПРЕВОДИ**. В текстурата на тази глава е внесена допълнителна йерархизация с няколко подчасти 8.1.Детерминация; 8.2.Темпорална асиметрия; 8.3.Асиметрия в дистрибуцията на някои статични глаголи и 8.4.Асиметрия в изразяването на някои мерни единици. С право като основна причина за възникване на асиметрия между българския и другите славянски езици Железарова търси в различната типологична характеристика, докато българският е аналитичен, останалите славянски езици са синтетични. И тук се наблюдава характерната за целия труд богата екземплификация във всяка от подчастите. Главите

озаглавени като **9.ЗА МЯСТОТО НА ЗАЕМКИТЕ В ПРЕВОДА** и **10. БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИ В ОБСТАНОВКА НА ГЛОБАЛНО ЕЗИКОВО МНОГООБРАЗИЕ** могат да се разглеждат и заедно, поради тясната им връзка с езиковата динамика. На страниците на тези глави авторката е споделила свои наблюдения за родние и чуждите думи, за асимилирането на думите с чужд произход, за неологизмите, за кирилицата и компютърните технологии, за езиковото строителство и др. С последната единадесета глава д-р Железарова споделя своите наблюдения за проблемите при редактиране на преводни текстове. В заключението авторката подчертава връзката на теорията на превода с обучението, влиянието на сходствата и различията между родната и чуждата езикова система за превода. Отправя препоръки към преводачи и читатели, обобщава размислите си по проблеми на превода. Тук сякаш се усеща липсата на по-конкретни изводи, произтичащи от основния текст.

В ИЗТОЧНИЦИТЕ НА ЕМПИРИЧНИЯ МАТЕРИАЛ ПРИСЪСТВАТ 16 библиографски единици на преводи от славянски езици на български, БИБЛИОГРАФИЯТА СЪДЪРЖА 168 заглавия предимно на български и славяноезични изследвания по темата.

Като цяло текстът оставя положителни впечатления. Сред неговите достойнства бих искал да открия на първо място четивността. Макар и не малка по обем, тази работа притежава балансирана текстова структура и почива на вътрешна логика. Организирана е около различни тематични ядра, които покриват основните проблемни зони на преводазнанието (теоретични аспекти; междуезикова омонимия; интерференция; езикови трансформации, повторения и неточности; лексикалната съчетаемост, езиковата асиметрия, редактирането на преводни текстове, мястото на заемките и т.н.). Използваните изразни средства също допринасят за достъпността на изложението, макар че на места научният стил доближава научно-популярния. Изчистването на правописни, технически и др. грешки също допринася на по-доброто възприемане на текста. Заявеният метод е сравнително-типологическият, благодарение на който са типологизирани основните грешки при славяно-българския превод, но аз бих определил като изключително ценен подход и преводаведския анализ и коментар, а разширяването на неговото прилагане би повишило още качеството на труда.

Българските преводи от словашки са професионално анализирани, с което работата безспорно се обогатява. Друг положителен момент е стремежът към актуалност както при източниците (от последните десет години), така и при използваните изследвания от други автори (има и такива от настоящата година).

Други публикации

Сред останалите статии, с които кандидатката участва в конкурса, трябва да се открият онези, които са тясно свързани с теорията на превода. Статията *За някои неточности и грешки в превода на фразеологизми (с оглед на славянобългарския превод)* е резултат от съпоставителен анализ на някои фразеологизми в български преводи на чешки художествени текстове. Тук се изтъкват като основни словоредните трансформации. На някои на пръв поглед лесни за превод езикови изрази се спира Железарова в статията си *За лесното и трудното в превода между славянските езици*. Тук вниманието е насочено към еднакви или подобни префикси и суфикси, при които се наблюдава интерференция. Подобна проблематика се разглежда и в статията *Интерференция в някои публикувани преводи от чешки на български език*. В друга статия *Българската реч в речта на преводачите* авторката описва явления като непрецизно четене на оригиналния текст от страна на преводачите, неточности поради небрежност, непознаване на реалии, липса на редакция и др., все проблеми, намерили място и в рецензираната монография на Железарова. Подобен е случаят и с други публикации на кандидатката като *За писмения превод между славянските езици (Интерференция, грешки, непознаване на родния език, редактиране)*; *Славянските преводи на Димчо Дебелянов*; *Преводите в изданията на „Бохемия клуб“*; *Лексикалната съчетаемост в практиката на превода*. Останалите публикации не са тясно свързани с теорията на превода и затова могат да се разглеждат само като допълващи.

Заклучение

Всеки от кандидатите е демонстрирал достатъчно квалификация и опит за да заеме длъжността, за която е обявен конкурсът. Трябва обаче да бъде направен избор само на един кандидат. Моето решение е мотивирано от съпоставката на хабилитационните трудове на участничките с техните плюсове и минуси, от характера на публикациите им и от досегашния опит във воденето

на лекционния курс по *Теория и практика на превода*. Представеният от д-р Радост Железарова текст се доближава повече с качествата си до изискванията за хабилитационен труд, има висока научно-приложна стойност и може успешно да се използва като учебно пособие в часовете по теория и практика на превода и по практически славянски език за студентите. Години наред д-р Железарова е и титулярният преподавател по *Теория и практика на превода* за студентите слависти, а публикациите ѝ в преобладаващата си част са свързани с преподаваната от нея дисциплина. Вземайки предвид всичко това, изразявам личното си убеждение, че тя е кандидатът, който отговаря в по-голяма степен на изискванията за заемане на конкурсната длъжност и ще гласувам в нейна подкрепа.

Член на журито:

Доц.. д-р Величко Панайотов

21 юни 2016 г.

София